

ма мѣсто. Посрѣдъ нощъ, въ студенъ дъждъ, въ страшенъ калъ легионътъ стигналъ пешъ въ Т. Пардзджикъ, отъ тамъ въ с. Вѣтрень. Мѣсто нѣма за нощуване. Всички лѣгатъ подъ стрѣхитѣ, гладни, мокри, кални, безъ храна. Отъ Вѣтрень бързатъ въ Ихтиманъ и Вакарелъ и най-сетне въ София.

Софийскитѣ граждани, жени, старци, наредени по Цариградското шосе отъ града чакъ до с. Гурубляне, посрѣщатъ пристигащитѣ войски и ученици. Две военни музики: едната къмъ борвата гора, а другата при Орловия мостъ поематъ бодритѣ войници и ги завеждатъ предъ двореца. Всички вървятъ засмѣно, весело, бодро. . . сѣкашъ отиватъ на сватба. Пристигналъ е ученическиятъ легионъ. Въ София имало вторъ легионъ отъ други ученици и студенти, завърнали се отъ чужбина.

Председателътъ на народното събрание, Стефанъ Стамболовъ, който пжтувалъ съ войскитѣ, срещналъ ученицитѣ и имъ казалъ да останатъ въ София з караулъ.

— Не щемъ, извикали всички.

— Да идемъ да се биемъ!

— Вървете, имъ казалъ Стамболовъ и запѣлъ предъ тѣхъ. „Не щеме ний богатство, не щеме ние пари, искаме свобода, човѣшки правдини“.

Топоветѣ бумтятъ на Сливница. Тѣ се чуватъ въ София. Сърбитѣ нападатъ. Ако сърбитѣ превзематъ сливнишкитѣ позиции, вече нѣма други крепости. София е въ ржцетѣ на Милана. Всички български войници бързатъ, тѣ тичатъ. 300 коне безъ седла стоятъ готови; на всѣки конь се мѣтатъ по трима войници и право на Сливница. Сърбитѣ грозно нападатъ.